

Tisina

by [Emir Sa](#) on Saturday, March 17, 2012 at 4:47am ·

Tri su milje, kaze pjesma, do rijeke suza; rijeke na cijim se okukama tisina zgusne pod krosnjama dugokosih vrba. Najgusca je na dnu starih ladja, gusca i od jutarnje magle, teza od mokrog pijeska a opet mekana, mazna, tisina ta. Rekao bi covjek, vila je, ne dise dok po vodi hoda.

Dvije su milje, nista manje, do krivudave ceste uz sljivik, zarastao u tisinu sto se tanka kao jufka umotala oko golih grana i svjetluca tako na mjesecini, krade prolazniku tajne i sjecanja. Rekao bi covjek da je vjestica, sve zna a citati ne umije.

Na kraju njive od tri dunuma potok tih, u njemu se zorom zvijezde kriju od mjeseca. Cijele noci fucaju se nebom vedrim pa se, umorne od mraka, ogrnu tisinom prije nego svane i spavaju slatko, kao mala djeca. Rekao bi covjek, tisina im je mati, sve vidi a nista ne kaze.

Svasta bi covjek rekao o tisini: da je njezna kao pamuk, teska kao olovo. Ponekad je tisina strasna, uplasi nas a nit je vidimo, nit je cujemo. Najljepša je kad nas nadje nespregnute, iznenadi nas, poklopi nam nježno usi svojim rukama, umiri nas. Izjadamo joj se onda cutke kao najboljem jaranu, udisemo je duboko da nam zalijeci dusu i zazmirimo da se bolje primi.

Mnogo je prilika u kojima tisina obituje, mjesta gdje se moze osjetiti i trenutaka u kojima se cuje. Meksa je od toplog jorgana kad se prospe po dnevnoj sobi jednog polumracnog zimskog jutra i ugrije fotelju umjesto termofora. Nesto je snazno u njoj kad moze da izglaca nemirna mora i da ih ukroti

bez rijeci. To je tisina nad pucinom, bezgranicna i savrsena, zato su i ribe zanjemile od cuda. Nad uzoranim poljima ravnice, uz bokove lijenih rijeka, tisina je gusta, gusca i od pletenica protine najmladje kceri, od supe vrijedne sokice, kuhane na staroj koki od rane zore do podneva. Tisina moze da bude i svjeza, pod sedrom iza prozirne zavjese mladog slapa, na planinskom proplanku tik pred zoru i na suncanoj strani oblaka. Ponekad je vrela, uzarena pa drhti na padinama pjescanih dina u srcu pustinja, u kanjonu presahle rijeke i na glatkoj površini zaboravljenog autoputa sto presijeca vidik na dva simetricna dijela. U utrobi minareta, po onim tijesnim kruznim stepenicama i u sjenci kamenih altara, tisina je misticna. Ostavlja utisak prisutnosti neceg apstraktnog, priziva osjecaj bozanstva i jeze u isti mah. Kad se ugnjezdi u lusteru iznad kreveta, strpljiva je i ceka da se sazvezdja podudare pa se spusti kroz mrak, orosi zadihana tijela i zazeli laku noc i miran san. Gluho doba noci je onaj trenutak kad se tisina probudi. Tad bi zmire da se igra; sakrije se u besiku, usnulom djetetu pod misku ili u kaminu u dnu sobe, u kristalnu secerlamu na polici ispod zidnog sata sto kuca tonom kastanjeta, u taktu slowfoxa, kao da je zadirkuje.

Zvuk moze parati tisinu, uflekati je, pokidati po savovima ali ne moze da je unisti. Tisina je vjecna, starija i od svijeta. Postoje pak zvuci koji joj gode, koji podsjećaju da je tu, da postoji, da treba. Motor dizelas, recimo, kad poput debelog mede bruji tiho i jednolicno pa se soferu odjednom spava, sve bi legao u tisinu na zadnjem sjedistu auta i pokrio se zvjezdanim nebom. Ili maestral, kad sumi tiho i nanese na puste, kamenite obale malo one tisine sa dalekih pucina pa i talasi zanjeme, udaraju u hridi bezucjno. Dobovanje kise po olucima, po zemlji, po tuznim prozorskim oknima uokviri tisinu u ram melankolije i drzi nas budne. Ritam poznatih koraka i stare pjesme sto se obrusavaju niz serpentine sjecanja zacine cesto i neocekivano tisinu u kojoj smo se sakrili. Slika ostrih

munja na horizontu i potmulu zvuk grmljavine u daljini, ispod niskog neba, ucine tisinu toplom i njeznom, kao cupava deka toplih boja kojom smo se ogrtalali kad smo djeca bili, deka sto mirise na mater.

U sred bijela dana, tisina mirise na noc. Pod vedrim nebom, zaplahne na kisu. Bilo kad i bilo gdje zna da zamirise na duhan, navukla bi i najokorjelijeg nepusaca. Zna da mirise na vlagu, na cimet ili pokosenu travu, na jedno davno, zaboravljeno popodne, na parfem sto je ostao na kragni dok se zadnji put grlilo ili vesni sapun u okrnjenom lavoru pored cucavca.

.

Tisina je zvuk zemlje dok spava i duboko dise. Samoca joj je sestra, slicne su pa ih brkaju, misle da su blizanci a nisu. Samoca je tisina sa razlogom, stopala joj malena a koraci kratki, svaki korak jedan uzdah. Tisina je pisac svih njeznih stihova i dubokih knjiga. Pise ih pahuljama snjega po suhoj zemlji i slaze tako price od kojih srce samo zadrhti. Tisina moze da prizove savjest, narocito onu losu i da ucini dusu manjom od pjescanog zrna kad nas podsjeti na ucinjene grijeha. Ona zna za milost ali je ne dijeli po zasluzi. Ona je sedativ protiv zaborava, velicanstvena medju mezarlucima obraslim kukoljem i stirom, ponosna u slikama okrnjenih ramova, sjetna u vjetrenjacama, sretna u srcu a tuzna u pogledu..

Kakva god da je, tisina je nalicje medalje.

Tisina je pantomima stvarnosti.

Tisina je nijema slika duse u ogledalu.

Samo tvoja i nicija vise.